



# MONITOR POLSKI

## DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 20 lutego 1978 r.

Nr 5

TRESC:  
Poz.:

### UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

21 — nr 19 z dnia 17 lutego 1978 r. w sprawie dalszego usprawnienia informacji dla środków masowego przekazu . . . . . 29

21

### UCHWAŁA Nr 19 RADY MINISTRÓW

z dnia 17 lutego 1978 r.

w sprawie dalszego usprawnienia informacji dla środków masowego przekazu.

Kierując się treścią i postanowieniami Uchwały Biura Politycznego KC PZPR z dnia 22 lutego 1977 r. „O dalsze doskonalenie działalności informacyjno-publicystycznej oraz umocnienie ideowo-wychowawczej roli krytyki w prasie, radiu i telewizji”, Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Naczelne, centralne i terenowe organy administracji państwowej, dyrektorzy zjednoczeń i przedsiębiorstw państwowych oraz innych jednostek mają obowiązek informowania przedstawicieli środków masowego przekazu o problematyce interesującej społeczeństwo i przeznaczonej do rozpowszechnienia, a dotyczącej działalności tych organów i jednostek.

2. Uprawnieni do uzyskiwania informacji są pracownicy środków masowego przekazu, zwani dalej „dziennikarzami”, posiadający legitymację wystawioną przez właściwą redakcję.

3. Przez określenie „środki masowego przekazu” należy rozumieć agencje prasowe, pisma codzienne i periodyczne, radio i telewizję, kronikę filmową, agencje fotograficzne.

§ 2. 1. Udzielane informacje, o których mowa w § 1 ust. 1, powinny być rzetelne i aktualne, wyczerpywać istotę problematyki i odpowiadać rzeczywistemu stanowi rzeczy; nie mogą pomijać trudności i niedociągnięć. Jednocześnie powinny wskazywać na środki podjęte w celu usunięcia występujących zjawisk negatywnych.

2. Przedmiotem informacji udzielanych dziennikarzowi są wiadomości i materiały nie stanowiące tajemnicy pań-

stwowej i służbowej. Redakcja ma prawo odwołać się do jednostki nadrzędnej w razie odmowy udzielenia informacji.

3. Uzyskane informacje redakcje powinny wykorzystywać w sposób odpowiedzialny oraz nadawać im jednoznaczną, zgodną z linią Partii i Rządu, wymowę polityczną i społeczną. Informacje takie powinny służyć upowszechnianiu dobrych doświadczeń, pogłębianiu edukacji społecznej i ekonomicznej społeczeństwa i przyczyniać się do osiągnięcia wyższej jakości pracy i życia społeczeństwa. Z uzyskanych informacji dziennikarze powinni czerpać inspirację do pogłębiania działalności publicystycznej, do podnoszenia na wyższy poziom krytyki społecznej.

§ 3. 1. Podstawowymi formami udzielania dziennikarzom informacji przez organy i jednostki wymienione w § 1 ust. 1 są informacje ustne i pisemne, wypowiedzi i wywiady, konferencje prasowe i spotkania z dziennikarzami, pomoc w dotarciu do źródeł informacji i w jej uzyskiwaniu, odpowiedzi na publikacje krytyczne.

2. Kierownicy urzędów i jednostek wymienionych w § 1 ust. 1 lub ich zastępcy powinni przyjąć dziennikarza, a gdy jest to niemożliwe, spowodować jego przyjęcie przez wyznaczonego kompetentnego pracownika oraz udzielić mu wyjaśnień i pomocy niezbędnej do wykonania zadań.

3. Kierownik zakładu pracy powinien ułatwić dziennikarzowi poruszanie się po zakładzie pracy, nawiązanie kontaktu z załogą oraz z organizacjami społecznymi działającymi w zakładzie, a także udzielić pomocy w sprawdzeniu posiadanych przez dziennikarza informacji.

4. Organy administracji państwowej i kierownicy jednostek powinni również z własnej inicjatywy organizować kontakty z dziennikarzami. Mogą oni zapraszać dziennikarzy do udziału w naradach i spotkaniach pracowniczych i konferencjach, a także w ważnych dla instytucji wydarzeniach.

§ 4. 1. Do utrzymywania stałych kontaktów ze środkami masowego przekazu ministrowie, kierownicy urzędów centralnych, a w uzasadnionych wypadkach wojewodowie i prezydenci miast stopnia wojewódzkiego oraz kierownicy innych instytucji mogą powołać w porozumieniu z Rzecznikiem Prasowym Rządu — rzeczników prasowych. Pracownikom wyznaczonym do stałych kontaktów z prasą nie wolno łączyć tych stanowisk z etatową pracą dziennikarską.

2. Do zadań rzeczników prasowych, o których mowa w ust. 1, należy w szczególności:

- 1) systematyczne przekazywanie środkom masowego przekazu, z własnej inicjatywy i za wiedzą kierownika instytucji, informacji o działalności instytucji,
- 2) przedstawianie kierownikowi instytucji analiz publikacji prasowych dotyczących tej instytucji,
- 3) udzielanie dziennikarzom pomocy w zbieraniu i sprawdzaniu informacji, w kontaktach z odpowiednimi pracownikami instytucji.

Szczegółowe zadania oraz kwalifikacje zawodowe rzeczników prasowych, o których mowa w ust. 1, określa Prezes Rady Ministrów na wniosek Rzecznika Prasowego Rządu, po zasięgnięciu opinii Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich.

§ 5. 1. W toku zbierania informacji dziennikarz powinien zwracać szczególną uwagę na ochronę praw osobistych obywatela oraz przestrzeganie tajemnicy państwowej i służbowej.

2. Dziennikarz zobowiązany jest do stosowania zgodnych z prawem i etyką zawodową metod zbierania informacji, do szczególnej staranności przy ustalaniu stanu faktycznego oraz sprawdzaniu danych.

3. Dziennikarz może, za zgodą kierownika instytucji, udostępnić mu informacje utrwalić także za pomocą zapisów magnetycznych, fotograficznych i filmowych.

4. Przekazanie dziennikarzowi danych ogólnie dostępnych może nastąpić również telefonicznie lub za pomocą innych środków łączności.

§ 6. 1. Organy i jednostki, o których mowa w § 1 ust. 1, obowiązane są zachować rzeczowy stosunek do konstruktywnej krytyki prasowej i traktować ją jako ważną metodę usuwania braków i niedociągnięć, usprawniania swojej działalności, wnoszenia wkładu do efektywnego funkcjonowania demokracji socjalistycznej i prawidłowego kształtowania atmosfery społecznej.

2. Organy administracji i jednostki, o których mowa w § 1 ust. 1, są obowiązane stwarzać dziennikarzom niezbędne warunki zarówno do upowszechniania przykładów

osiągnięć, a zwłaszcza efektów dobrego gospodarowania, jak i do krytycznego przedstawiania przykładów braków i niedociągnięć, w szczególności w organizacji pracy, w działalności produkcyjnej, w dziedzinie socjalnej, w przestrzeganiu zasad bezpieczeństwa i higieny pracy oraz w sferze stosunków międzyludzkich, w taki sposób aby przykłady te były oparte na rzetelnej informacji, przedstawiały sprawdzone fakty i ich uwarunkowania.

3. Kierownictwo zakładu pracy, uwzględniając odpowiedzialną rolę dziennikarza, zapewnia wyczerpujące zapoznanie go z istotą osiągnięć zakładu, a także przyczynami i skutkami zjawisk zasługujących na publiczną krytykę, jak niewykonywanie planów produkcji, jej niska jakość i efektywność, naruszanie dyscypliny i wszelkie odstępstwa od obowiązujących wskaźników i norm.

4. Redakcje środków masowego przekazu publikując krytyczne materiały dążą do zapewnienia współdziałania społeczeństwa w usuwaniu przeszkód i niedociągnięć hamujących rozwój kraju, tworzą klimat powszechnej dezaprobaty dla szczególnie ujemnych zjawisk, jak brakorobstwo i cwaniactwo, lekceważenie obowiązku, źle pojęta tolerancja, przypisywanie sobie cudzych zasług, egoizm wyrażający się obojętnością wobec spraw ważnych dla społeczeństwa.

5. Redakcje środków masowego przekazu zapewniają przestrzeganie zasady odpowiedzialności dziennikarza za jego publikacje.

6. Zainteresowane organy i jednostki powinny przeciwdziałać niewłaściwemu reagowaniu na rzetelną i konstruktywną krytykę w środkach masowego przekazu. Nikt nie może być narażony na uszczerbek lub zarzut z powodu dostarczenia przez siebie informacji, jeżeli działał w dobrej intencji, w granicach prawem dozwolonych, a dane były prawdziwe.

7. Wszelkie próby hamowania i utrudniania krytyki prasowej są niedopuszczalne. W stosunku do osób, które się tego dopuszczają lub będą reagować na krytykę w środkach masowego przekazu w sposób niezgodny z zaleceniami Rządu — zostaną wyciągnięte surowe konsekwencje służbowe.

8. Na materiały krytyczne opublikowane i nadesłane przez redakcję do organu lub jednostki, należy odpowiadać najpóźniej w terminie dwóch miesięcy. Nadesłane do organu lub jednostki materiały krytyczne powinny być rozpatrywane przez kierownictwo z udziałem przedstawicieli organizacji politycznych i społecznych, działających na terenie organu lub jednostki. W odpowiedzi na materiały krytyczne organ lub jednostka zawiadamia redakcję o sposobie wykorzystania przekazanych uwag.

§ 7. 1. Redakcje środków masowego przekazu publikują otrzymywane od zainteresowanych organów i jednostek merytoryczne odpowiedzi na publikacje krytyczne, a także na inicjatywy redakcyjne dotyczące działalności tych organów i jednostek.

2. Redakcja jest zobowiązana zamieścić rzeczowe sprostowanie podanej przez nią wiadomości, jeśli wiadomość ta okazała się nieprawdziwa lub nieścisła.

3. Kierownictwo redakcji ma prawo odmówić zamieszczenia sprostowania, jeżeli w treści narusza ono prawo lub dobre obyczaje albo nie ma związku z prostowaną wiadomością.

§ 8. Niniejsza uchwała Rady Ministrów jest integralnie związana z uchwałą Biura Politycznego KC PZPR z dnia 22 lutego 1977 r. i wraz z nią tworzy jednolitą podstawę do organizowania i rozwijania działalności informacyjno-prasowej, do prawidłowego kształtowania stosunków wzajemnych pomiędzy administracją państwową i gospodarczą a środkami masowego przekazu, w duchu owocnego współdziałania i wysokiej kultury politycznej.

§ 9. Zaleca się zarządom centralnych związków spółdzielni i organizacji społecznych stosowanie przepisów niniejszej uchwały.

§ 10. Tracą moc:

- 1) uchwała Prezydium Rządu z dnia 8 listopada 1950 r. w sprawie organizacji służby prasowo-informacyjnej

w urzędach i instytucjach państwowych oraz jednostkach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-123, poz. 1518 i Nr A-130, poz. 1624);

- 2) zarządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1950 r. w sprawie organizacji służby prasowo-informacyjnej w urzędach i instytucjach państwowych oraz jednostkach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-128, poz. 1584);
- 3) zarządzenie nr 54 Prezesa Rady Ministrów z dnia 4 marca 1963 r. w sprawie udostępniania prasie danych liczbowych, informacji statystycznych i innych materiałów służbowych (Monitor Polski Nr 20, poz. 108);
- 4) pismo Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1971 r. w sprawie informowania środków przekazu przez administrację państwową i gospodarczą.

§ 11. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

---

Prenumeratę na rok następny (roczną lub półroczną) przyjmuje się do dnia 30 listopada. Prenumeratę można zgłaszać za I półrocze bieżącego roku do dnia 31 marca, za II półrocze bądź za cały bieżący rok — do dnia 30 września. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem, a ponadto zostaną policzone koszty przesyłki. Opłata za prenumeratę powinna być dokonana przelewem lub trzydcinkowym przekazem pocztowym na konto Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów w Narodowym Banku Polskim IV Oddział Miejski, Warszawa nr 1049-3157-222. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów), dokładny adres z numerem kodu pocztowego oraz liczbę zamawianych egzemplarzy Monitora Polskiego.

---

Pojedyncze egzemplarze Monitora Polskiego nabywać można w punktach sprzedaży w Warszawie: al. I Armii Wojska Polskiego 2/4, „Dom Książki” — Księgarnia Prawno-Ekonomiczna — ul. Żurawia 1, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów — al. Gen. Świerczewskiego 127 i w kasach Sądów w Białymstoku, Bielsku-Białej, Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszyńcu, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Kaliszu, Katowicach, Kielcach, Koszalinie, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Olsztynie, Opolu, Ostrowie Wielkopolskim, Poznaniu, Radomiu, Rzeszowie, Słupcy, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu, Wałbrzychu z siedzibą w Świdnicy, Wrocławiu, Zamościu i Zielonej Górze

---

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3.  
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powiśńska 69/71  
00-979 Warszawa (skrytka pocztowa 81), tel. 28-90-01 w. 608 i 42-14-78.

---

Flotowano z polecenia Prezesa Rady Ministrów  
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.